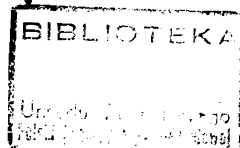

15 listopada 1929 r.

URZĄD PATENTOWY

H 24 f 27106

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 10739.

Kl. 44 b 39.

Zygmunt Kornacki
(Mława, Polska).

Futerał do zapalek z urządzeniem do zapalania podczas wiatru.

Zgłoszono 13 października 1928 r.

Udzielono 1 lipca 1929 r.

Nieraz zachodzi potrzeba wzniecenia ognia w otwartej przestrzeni podczas podmuchów wiatru. Znany sposób zapalania zapomocą zapalek chybia celu, gdyż wiatr zapaloną zapalstkę szybko gasi. Niedogodności tej zapobiega niniejszy wynalazek, polegający na zastosowaniu futerału, w który się wsuwa normalne pudełko zapalek. Futerał ten zaopatrzony jest w rurkę z knotem bawełnianym, umocowaną w ten sposób, że podczas zapalania zapalstki w chwili wybuchu masy zapalnej główki zapalczonej płomień znajduje się tuż przy knocie i zatli go, przyczem wiatr nietylko, że nie gasi tlejącego knota, lecz go rozdmuchuje, dając dostatecznie silny ogień do zapalenia papierosa. Knot przytem może być nasycony substancjami palnymi lub podtrzy-

mującym palenie i wskutek tego przy użyciu jednej zapalstki może w razie potrzeby służyć do wzniecenia ogniska. W tym celu można wykonać zespół futerału z rurką do knota w licznych różnych odmianach. Na rysunkach podane są niektóre z nich tytułem przykładu.

Na fig. 1, 2 i 3 przedstawiony jest futerał do normalnego pudełka zapalek, przyczem cyfrą 1 oznaczony jest futerał, a 2 oznacza rurkę z knotem 3. Rurka 2 przymocowana jest do jednego końca futerału zapomocą zawiaski 4. Zawiaska 4 może być zaopatrzona w sprężynę utrzymującą rurkę 2 w pozycji przedstawionej na fig. 1, to jest zamkniętej, w odróżnieniu od pozycji przedstawionej na fig. 3, która w dalszym opisie będzie nazywana pozycją

otwartą. Końce 5 i 6 rurki 2 są otwarte, to znaczy nie są zaopatrzone w denka. Sposób użycia futerału polega na tem, że biorąc koniec 6 rurki 2 ruchem w kierunku strzałki 7 otwiera się go w pozycji wskazanej na fig. 3, wówczas wypycha się palcem skrzyńeczkę 8 z zapalkami i zapala jak zwykle ruchem w kierunku strzałki 9, przyczem zapalka 10, znajdująca się w chwili wybuchu główki przy końcu 5 rurki 2, zapali lub zatli knot 3, w zależności od tego, czy był on nasycony benzyną lub podobnym materiałem palnym, czy też był suchy. Po użyciu można knot od końca 5 wepchnąć drewnikiem zużytej zapalki głębiej, aby się nie niszczył, wypadnie jednak przy ponownem użyciu knot 3 przesunąć ku końcowi 5 rurki przez popchnięcie zapalką od końca 6. Rurka 2 może być zaopatrzona w kółko lub wałeczek 11 (fig. 4), o szorstkiej powierzchni, a wówczas knot 3, przez pokręcenie palcem wałeczka 11, będzie mógł być przesuwany do użycia ku końcowi 5, a później cofany zpowrotem w dawne miejsce. Przy tem urządzeniu rurka 2 może mieć koniec 6 zaopatrzony w denko 12, aby się knot z tej strony nie niszczył. Również za denko 12 może służyć przedłużenie ścianki 13 futerału 1 (fig. 5 i 6), wówczas rurka 2 jest zamykana od końca 6, po doprowadzeniu do pozycji, jak na fig. 1, występem 12 (fig. 5), który właśnie jest przedłużeniem ścianki 13. Występ 12 (fig. 5) ma na końcu wgłębienie 14, w które, po zamknięciu rurki, zapada odpowiedni ząbek 15 (fig. 6) końca 6 rurki 2. Wówczas rurka 2, po zamknięciu, jest przymocowana w dwu końcach do futerału 1, mianowicie w końcu 5 zapomocą zawiaski 4 i w końcu 6 zapomocą występu 12 (fig. 5). W tym przypadku można sprężynkę w zawiasce 4 tak ustawić, żeby swem napięciem utrzymywała rurkę 2 w pozycji wskazanej na fig. 5. Jeżeli w urządzeniu, przedstawionem na fig. 5 i 6, na zawiasce 4 umocuje się nie samą rurkę 2, a płytkę 16

(fig. 7) i dopiero do niej przymocuje rurkę 2 na nicie 17 tak, żeby rurka 2 mogła wołać niego się obracać, jak to wskazuje strzałka na fig. 8 i żeby koniec 5 mógł zajmować miejsce końca 6, wówczas koniec 6 może mieć stałe denko, a ząbek 15 wypadnie przy końcu 5. Wgłębienia 21 w płycie 16 (fig. 7) odpowiadają występom 22 w rurce (fig. 8), dzięki czemu po przekręceniu rurki końcami występy 22 zapadają we wgłębienia 21 i utrzymują stale rurkę w nadanem jej położeniu. Przy takim urządzeniu rurka 2, kiedy ją się zamknie przez doprowadzenie do położenia, uwidocznionego na fig. 1, ma oba końce zakryte, gdyż koniec 6 ma stałe denko, a koniec 5 przez przekręcenie zajmuje miejsce końca 6 i zostaje zakryty występem 12, wskutek czego knot jest zupełnie zabezpieczony od zniszczenia.

Z fig. 2, 3, 6 i 7 widać, że rurka 2 jest dość krótka, ale szeroka, i knot 3 przez to nie może być długi, i chociaż jest szeroki i gruby, jednak będzie się zużywał w niedługim czasie. Ażeby temu zapobiec można knot w rurce 2 ułożyć nie pojedynczo, a parokrotnie, i zwięzić odpowiednio wałeczek 11, aby pociągał knot tylko za koniec. Niedogodność krótkiego knota można usunąć, umieszczając rurki 2 nie w końcu futerału, a z boku (fig. 9). Wówczas rurka 2 staje się dłuższa i zawiaska 4 wypada na końcu występu 17 (fig. 9 i 10), przyczem przy użyciu rurka 2 otwiera się, jak na fig. 10, aby płomień wybuchu zapalki 10 działał bezpośrednio na knot. Do dalszego rodmuchania zatłonego knota można rurkę otworzyć aż do pozycji, wskazanej na fig. 11. Przy takim urządzeniu rurka 2 jest dłuższa, a zatem i dłuższy knot wzięty pojedynczo, czy też kilkakrotnie złożony w rurce tej się zmieści. Denko przy końcu 6 jest umocowane tylko krawędzią 18 (fig. 10), przez co ząbek 19 ma możliwość sprężystego odchylenia się w kierunkach strzałek i razem z odpowiedniemi wycięciami 20 (fig. 10) stanowi zatrząsk przy zamknięciu

rukki, jak na fig. 9. Przy takim urządzeniu rurka 2 po zamknięciu również ma oba końce zakryte i knot należycie jest zabezpieczony od zniszczenia.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Futerał do zapalek z urządzeniem do zapalania podczas wiatru, znamienny tem, że rurka z knotem bawełnianym lub innym przymocowana jest do futerału w ten sposób, iż podczas zapalania zapalniczki w chwili wybuchu masy zapalnej płomień znajduje się przy końcu knota, przyczem knot może być nasycony substancją palną lub podtrzymującą palenie.

2. Futerał do zapalek według zastrz. 1, znamienny tem, że rurka (3) jest umocowana na zawiasce (4) ze sprężynką, utrzymującą rurkę (2) w pozycji, przedstawionej na fig. 1.

3. Futerał do zapalek według zastrz. 1, 2, znamienny tem, że do przesuwania knota (3) służy wałeczek lub kółko (11) (fig. 4) o szorstkiej powierzchni i rurka (2) od końca (6) jest zakryta denkiem.

4. Futerał do zapalek według zastrz. 1 — 3, znamienny tem, że za denko do rurki (2) służy przedłużona ścianka (13) futerału (1) (fig. 5 i 6), stanowiąc występ (12) z rowkiem (14), w który zapada za-

bek (15) rurki przy końcu (6) (fig. 6), podczas zamykania rurki, jak na fig. 1.

5. Futerał do zapalek według zastrz. 1 — 4, znamienny tem, że rurka (2) umocowana jest na nicie (17) do płytki (16) (fig. 7 i 8) w ten sposób, iż końce (5 i 6) rurki (2) mogą zmieniać wzajemnie swe położenia tak, że po zamknięciu rurki w pozycji, jak na fig. 1, oba końce rurki są zakryte, mianowicie koniec (6) ma swe stałe denko, a koniec (5) zakrywa występ (12).

6. Futerał do zapalek według zastrz. 1 — 5, znamienny tem, że knot w rurce (3) jest ułożony nie pojedynczo, lecz kilkakrotnie i kółko (11) działa tylko na koniec knota pociągając go, w miarę spalania, przez pokręcenie palcem kółka (11).

7. Futerał do zapalek według zastrz. 1 — 6, znamienny tem, że celem umożliwienia stosowania dłuższej rurki i knota, rurka ta została umocowana nie w końcu futerału, lecz jest z boku (fig. 9, 10 i 11), na zawiasce (4) przytwierdzona do występu (17), przyczem denko przy końcu (6) jest umocowane tylko krawędzią (18), aby mogło ząbkami (19) sprężyste zapadać w otwór (20), podczas zamykania rurki, jak na fig. 9.

Zygmunt Kornacki.

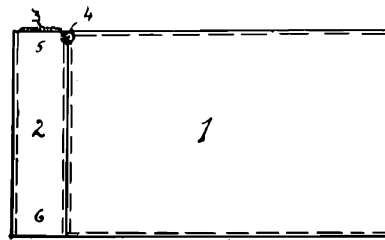

Fig. 1.

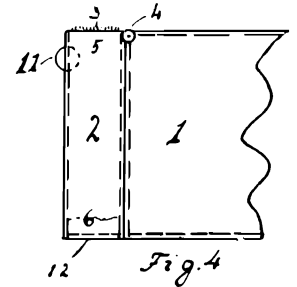

Fig. 4

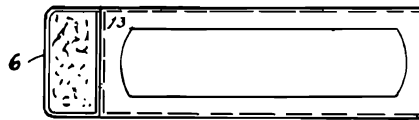

Fig. 2

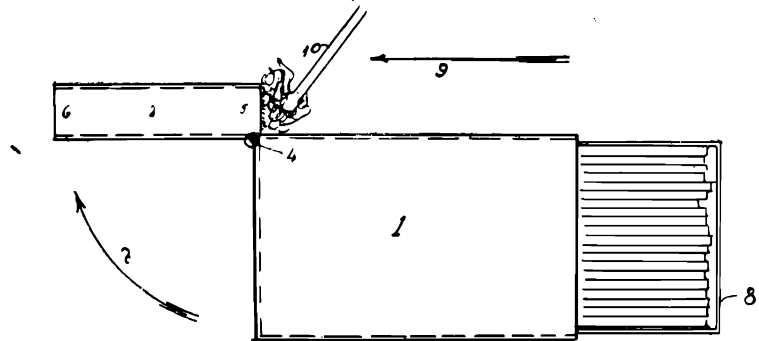

Fig. 3

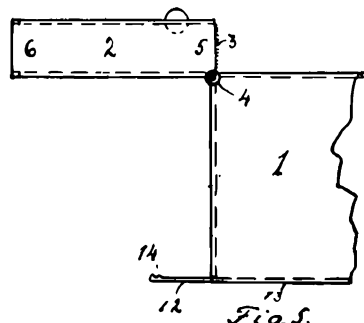

Fig. 5.

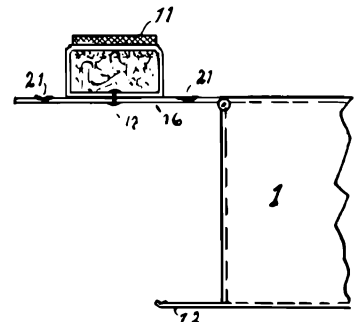

Fig. 6.

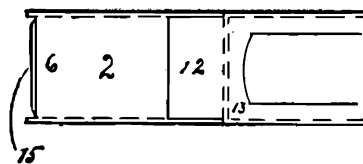

Fig. 7.

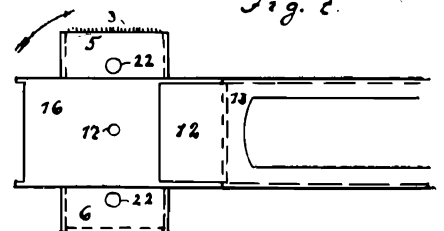

Fig. 8.

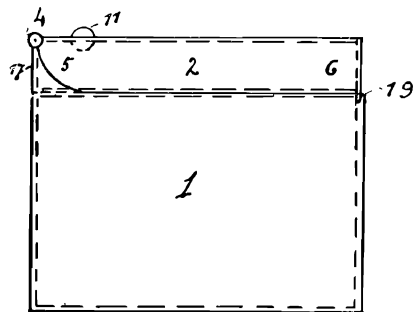

Fig. 9.

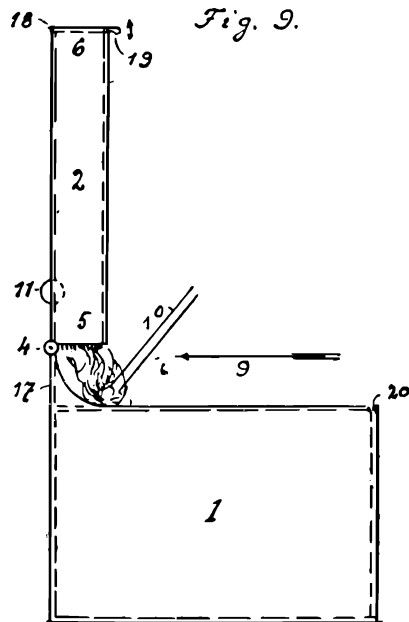

Fig. 10.

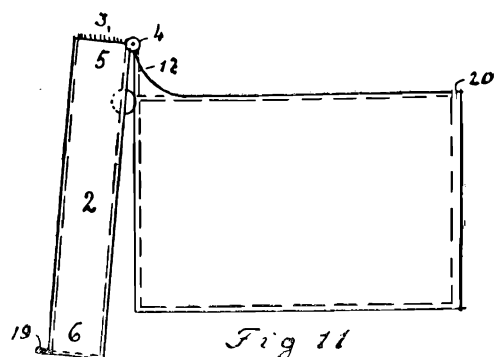

Fig. 11